

dată de Kamburoglu ca împrumut slivnenilor. După cumpărarea moșiei, Anton Ivan Kamburoglu, care nu putea să întîrzie prea mult în Țara Românească, lăsa în locul său chiar pe baronul Sachelarie. Prin acesta trebuia să se facă plata pămîntului¹. Încă din timpul măsurării moșiei, unchiul vînzătorului, paharnicul Nae Bălăceanu, ridică pretenții asupra morii, hanului, cîrciumei și a celorlalte construcții ce le-ar fi făcut cu banii săi pe această moșie, cerînd a fi despăgubit. Inginerul hotarnic nu găsi în aceasta o piedică serioasă și la 23 august delimită moșia care, măsurată cu « stîinjenul lui Șerban Vodă », avea 1662 stîinjeni². Abia atunci cînd paharnicul Nae Bălăceanu dădu în judecată pe Iancu Bălăceanu și cînd primul reuși să pună sechestru pe 450 de stîinjeni din moșia Bereasa pentru suma de 70.000 de groși, la care se evaluaseră construcțiile făcute, slivnenii și-au dat seama că vînzarea nu putea fi încă întărită de stăpînire și nici actele de proprietate nu puteau intra în mîna lor³. La început această situație, chiar dacă aduse destulă neliniște, nu-i împiedică totuși să se așeze pe moșia Bereasa. La 25 noiembrie 1830 Obșteasca Adunare a Divanurilor Valahiei aprobă « companiei Slivinului » ca pe locul pe care-l cumpăraseră să-și clădească orașul, ce se va numi « Slivinul Nou », în care să-și facă locuințe, biserici, spitale, școli etc. să-și sădească vii, să fie scutiți trei ani de dajdie, iar pe alți șapte ani să plătească pe jumătate din cît vor da ceilalți locuitori ai țării, să aibă o zi de tîrg pe săptămînă și două bilciuri pe an etc. În sfîrșit, slivnenii era « slobozi în orice vreme a merge la cea dintîi patrie cu familiile, după voință, vînzîndu-și acareturile... »⁴.

Deși vînzarea nu a putut fi întărită în același an 1830, din cauza certurilor între cei doi Bălăceni, slivnenii s-au așezat la Bereasa încă din aceeași vară. Vestea înființării « Noului Sliven » s-a răspîndit repede, iar trimișii comunității au readus aci numeroase familii din oraș, care se stabiliseră deocamdată în Basarabia, în Moldova sau prin diferitele orașe ale Țării Românești. Toți voiau să fie la un loc și venind din toate părțile așezarea crescuse repede⁵. Moșia Bereasa fu parcelată, dîndu-se fiecăruia acte de proprietate pentru ceea ce cumpărase: loc de casă, de atelier, sau prăvălie, țarină, vie sau livadă⁶. Îndată după aceasta coloniștii se apucară de lucru. Meșterii Teodor Karahristov și Ivan Farașa din Sliven urmau să construiască 600 de case. În mijlocul noului tîrg s-a lăsat o piață în care s-a zidit biserica, iar împrejur prăvălii și case, dintre care multe aveau două caturi⁷. Pentru biserică aveau banii și odoarele bisericii din Sliven, pe care le ridicaseră la plecare. Dar slivnenii care se așezaseră la Bolgrad pretindeau că acestea le aparțineau și lor și prin intervenția generalului

¹ Arh. St. Ploiești, Registrul de sentințe al Trib. Prahova, Secția I, Nr. 2054/1836 (neinventariat). Sentința Nr. 229, p. 272 dată în anexă la acest studiu (punctele 1 și 7).

² După actul de hotărnicire din 23 august 1830 păstrat în arhiva Institutului de medicină clinică și socială de pe lângă Acad. de Științe. Vezi Kristanov, Penakov, Maslev, *op. cit.*, p. 113.

³ Arh. St. Ploiești, Doc. citat, p. 1. Kristanov, Penakov, Maslev, *op. cit.*, p. 114.

⁴ Vezi privilegiile acordate slivnenilor de Obșteasca Adunare la Constantin N. Velichi, *op. cit.*, p. 129—130.

⁵ Maslev, *op. cit.*, p. 220.

⁶ Vezi textele actelor de proprietate la Seliminski, *op. cit.*, XIII, p. 37—39.

⁷ G. M. Petrescu-Sava, *Tîrguri și orașe între Buzău, Tirgoviște și București*, București, (f.a.), p. 63 și urm. Fotografia ruinelor bisericii la M. Sevastos, *Monografia orașului Ploiești*, București, (f.a.), p. 164, fig. 35. Vezi și P. Brătescu și Ion Moruzi, *Dicționar geografic al județului Prahova*, Tirgoviște, 1879, p. 357, 571.